

IK WOU DAT IK JOU WAS

Veerle Van Belle

Gravitation is not responsible for people falling in love. How on earth can you explain in terms of chemistry and physics so important a biological phenomenon as First love? Put your hand on a stove for a minute and it seems like an hour. Sit with that special girl for an hour and it seems like a minute. That's relativity.

Albert Einstein

Proloog

Augustus 1976

Mama gilt.

Ik hoor papa beneden roepen met een stem die ik bij hem niet meteen herken. Omdat hij zoveel rookt, hoest en kucht hij doorheen zijn woordenstroom. Vanuit mijn plekje op mijn kamer kan ik haast gewaarworden hoe zijn adem ruikt, koperachtig.

Mama weent nu hartverscheurend. Om haar gehuil niet te horen, duw ik mijn handen tegen mijn oren.

Ik rol me in een bolletje en kruip nog dieper onder de warme en klamme dekens. Buiten schijnt de zon meedogenloos heet vandaag, maar ik heb het koud.

Mama heeft me leren tellen tot 20. Ik tel hardop, zodat ik het geschreeuw niet moet horen: "Eén, twee, drie, vier." Ergens slaat een deur hard dicht. "Vijf, zes." Er komt iemand als de bliksem de trap opgelopen. "Zeven, acht, negen, tien, elf." Ik ga steeds luider tellen. "Twaalf."

Ontdaan stormt mama mijn kamer binnen en trekt me onhandig van onder de kleffe dekens. Ze knijpt me haast fijn alsof ze me wil laten verdwijnen in haar schoot.

Haar verhitte gezicht is zo dicht bij het mijne. Ze herhaalt steeds hetzelfde zinnetje: "Het spijt me. Het spijt me. Het spijt me ...". Ze krijgt het bijna uit nu: "Ik wil je niet achterlaten. Het spijt me." Ze knijpt me en kust me. "Ik kom je snel opzoeken. Vergeef me!"

Plots staat papa naast haar, ik hoorde hem niet komen. Bruusk trekt hij mama van mijn bed en stuurt haar naar beneden.
Vliegensvlug rep ik me ook uit bed, duw papa opzij en loop mama achterna. Ik vind haar op de oprit. Ze steekt haar sleutel in de autodeur om hem te openen. Radeloos trek ik aan haar rok. Mijn hele gezicht is nat en zout. “Nee, nee ga niet weg. Laat me niet alleen ... maaaaaaa!”

Hoofdstuk 1

Augustus 2019

Eline staat wezenloos bij de ticketautomaat in de grote stationshal. Voor haar staat een forse vrouw, met een langharig, lawaaiig hondje in haar nep lederen handtas geperst. De dame probeert tevergeefs een ticket uit de automaat te halen. Eline heeft geen zin om haar te helpen. Dat ze het zelf maar uitklaart, denkt ze. Ieder zijn probleem.

Haar ogen zijn rood gezwollen. Deze nacht sliep ze welgeteld één uur. Het tafereel van Adam, háár Adam, hand in hand met die andere vrouw, staat nog vers op haar netvlies gebrand.

Er is geen ergere blinde dan een ziende blinde. Hoe heb ik al die tijd kunnen geloven dat hij het te druk had met zijn werk? Het plaatje van de wekenlange tussenstops in hun relatie, was haar nu wel duidelijk geworden. Té duidelijk.

Ze hoopte dat ze dit schouwspel nooit had hoeven aanzien. Het had de illusie die ze ondanks alles nog had overgehouden, in vele stukken uit elkaar doen spatten. Ze was al die lange maanden blijven vertrouwen dat Adam haar op een goede dag zou bellen en zeggen: “Het is opgehelderd in mijn hoofd Eline, en ben er nu helemaal klaar voor.” Maar na dit tafereel werd alles in een ander daglicht geplaatst. Ze was niet goed genoeg geweest. Adam had aan iemand anders de voorkeur gegeven.

Het is de vrouw voor Eline eindelijk gelukt een treinticket te bemachtigen. Ze doet nu verwoede pogingen om het ticket in haar tas te steken zonder dat de harige hond eruit duikelt. Had Eline zich niet zo

ellendig gevoeld, had ze hier zeker hard om moeten lachen.

Ze had, na hun laatste telefoontje twee maand geleden, een soort compassie ontwikkeld voor Adams onvermogen zich over te geven aan de liefde.

Ze herinnert zich nog levendig hun eerste afspraak. Op een vrijdagavond, exact zes maanden na de witte lelies en de rozen die Adam haar schonk na een van haar toneelvoorstellingen, kreeg ze een berichtje van hem. Ze stond net boven een verse appelcake gebogen. *‘Zin om af te spreken deze avond?’*

Eline voelde tegelijk golven van blijdschap en zenuwachtigheid in haar onderbuik opwellen. Ze had dit niet meer zien aankomen, al hoopte ze al een hele tijd op een teken van leven. Toen Adam haar regisseerde, had ze reeds het gevoel gehad dat hij voor haar extra tijd uittrok om enkele scènes onder de knie te krijgen. Elines hoofd voelde wat ijl. Eindelijk, na zes lange maanden zie ik hem terug deze avond! Ze maakte een vreugdepirouette in haar knusse living. *‘Ja, is goed Adam. Kom je naar mij?’*

Later die avond, voor de open haard, wonnen hun gesprekken aan intimiteit en echtheid. Er werd niet meer gedaan alsof. Was het de wijn die maakte dat Eline steeds opener en eerlijker kon vertellen? Ze wilde hem ter plekke gulzig knuffelen, kussen, aanraken, voelen, maar was tegelijk bang, want het laatste wat ze wou in haar leven was een gebroken hart.

Toen ze zes jaar ervoor telefoon kreeg dat Richard teruggevonden was in het kanaal, had ze haar hart op slot gedaan. Richard was toen net acht maanden terug uit de instelling waar hij was afgekickt. Ze hadden volop nieuwe toekomstplannen gesmeed. Eline bruiste van vitaliteit en had zich opnieuw helemaal overgegeven aan Richard. Het leven lachte hen andermaal toe. Er bloeide ook nieuw leven in haar buik. Na Richards zelfdoding, was het leven in haar baarmoeder ook dood gegaan. Adam was de eerste man die ze sedertdien toeliet.

Een rijzige man die achter haar staat, port in haar rug en zegt: “Opschieten dame, we hebben niet de hele dag tijd.” Elines spieren verkrampen. Ze heeft de neiging zich om te draaien om de man verrot te slaan, tot hij kermend om vergiffenis vraagt. In plaats daarvan voelt ze opnieuw tranen opkomen, ze mompelt iets, neemt haar treinticket en begeeft zich naar het perron, haar zware koffer achter zich aan rollend. Een zachte zomerbries waait de rok van haar jurk omhoog die rond haar lichaam slobbert. Ze is fel vermagerd de voorbije twee maand. Een oude man gluurt over zijn krant naar haar gebruinde, slanke benen. “Heb je niets beters om naar te kijken?” snauwt ze hem toe.

De trein rijdt het station binnen. Eline heft uit alle macht haar logge koffer omhoog en hijst zichzelf daarna, terwijl ze haar koffer probeert recht te houden, op onelegante manier de trein op.

Met haar ticket eerste klas, zoekt ze een bank in de rijrichting uit. Ze kijkt door het raam. Er staat niemand op het perron om haar uit te zwaaien. Er is zelfs niemand die weet waar ze naartoe gaat.

Ze is momenteel het soort vrouw waar ze zelf een hekel aan heeft, zwak en meelijwekkend.

Hoe kon ik zover komen? Komt het enkel omdat ik afgewezen en belogen ben? Wat is erger dan leven zonder liefde en zonder doel?

Pas volgend jaar in april kan ze terug aan de slag in het theaterhuis. Ze had vorige maand de aankomende theaterproductie voor september afgewezen omdat ze zich, sinds ze Adam die laatste keer aan de telefoon hoorde, niet in staat voelde lange teksten in te studeren of paraat te staan op de repetities of erger nog, een publiek onder ogen te komen.

Dit betekende ook dat ze niet werd ingeboekt voor de twee volgende voorstellingen van het nieuwe theaterseizoen.

Geen job, niemand waar ik exclusief voor ben en een aanslepende donkere die maar niet lijkt op te lossen. Mijn leven is in puin gevallen. Ik wil dit leven niet; mijn leven. Wat moet ik doen?

De trein zet zich in beweging. De raampjes in de wagon zijn omlaag, vanwege de hitte. Apathisch staart Eline naar het voorbischuivende landschap.

In een van de typische rijtjeshuizen, ziet ze iemand schelden. Ze rilt. Ruzies geven haar nog steeds een wrang gevoel. In een mooi aangelegde tuin huppelt een jong meisje in een wit engelenkleedje rond. Op de bovenste verdieping van een flatgebouw woont een Bob Marley-fan, de gordijnen voor de twee smalle ramen dragen zijn beeltenis.

De geur van zuiderse warmte hangt in de wagon. Deze morgen was het nog grijs, maar nu is de zon schaamteloos en onerbarmelijk doorgebroken. Grijs is haar favoriete kleur, zeker als het in interieurs wordt gebruikt. In haar eigen huis kun je, naast het turkoois, het geel en het frisse groen, wel vijf verschillende soorten grijs aan de muren ontdekken. In haar eetkamer schreef ze een tijdje geleden in kalligrafisch schrift deze woorden van Adam Duritz op haar muur: *'I will paint my picture, paint myself in blue and red and black and gray. All of the beautiful colors are very, very meaningful. I felt so symbolic yesterday. If I knew Picasso, I would buy myself a gray guitar and play. Gray is my favorite color.'*

Een trein dondert onverwacht met hoge vaart in tegenovergestelde richting voorbij. De snelheid van deze beweging in haar gezichtsveld, doet een golf van misselijkheid opwellen bij haar.

Wanneer heeft ze de laatste keer behoorlijk gegeten? Wanneer heeft ze überhaupt de laatste keer goed geslapen? Hoe lang geleden is het dat ze vrienden contacteerde of iets leuks deed? Wanneer stopt dit gevoel van allesverterende duisternis en verlatenheid?

Eline las ergens dat je pas een gelukkig leven kan hebben als je iemand hebt om van te houden, iets te doen hebt en iets hebt om naar uit te kijken. Ze heeft geen van de drie. Deze gedachte omklemt haar met nog meer duisternis en woede. Ze voelt zich slachtoffer van de omstandigheden. De tranen bollen nu vrijelijk over haar wangen. Hoe komt ze uit deze impasse?